

§ 2.

Protokolární prohlášení stran buďte sepisována v tom z obou jazyků zemských, ve kterém prohlášení se činí.

§ 3.

Listin nebo písemností, které jsou sepsány v některém z obou jazyků zemských a jako přílohy, pomůcky nebo jinak k úřednímu použití se předkládají, netřeba překládati.

§ 4.

Úřední vyhotovení, která vydávají se nikoli k zakročení stran nebo nikoliv osobám, které záležitost zahájily, buďte vydávána v tom z obou jazyků zemských kterým mluví ta osoba, jíž vyhotovení svědčí.

Není-li známo, kterého jazyka ta osoba užívá, neb není-li to některý z obou jazyků zemských, budiž užito toho jazyka zemského, o kterém podle povahy případu, jako zejména podle místa, na kterém strana pobývá, lze předpokládati, že mu rozumí.

§ 5.

Ustanovení §§ 1—4 platí také vzhledem k obcím a samosprávným orgánům v markrabství Moravském v těch záležitostech, ve kterých je za strany pokládati sluší.

§ 6.

Výpovědi svědků buďte zapisovány v tom zemském jazyce, ve kterém byly učiněny.

§ 7.

Úřadové užívejte jazyka ústního přednesení nebo podání, ve kterém strana věc zahájila při všech úředních úkonech (vyjímajíc poradu) k vyřízení nebo k rozhodnutí této věci sloužících.

Při úředních úkonech, které jsou zavedeny nikoliv k zakročení strany avšak jsou určeny, aby strany o nich byly zpraveny, budiž užíváno zemského jazyka, jenž jest povaze předmětu přiměřen.